

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 404/2017-23

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. júna 2017 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti Všeobecná úverová banka, a. s., Mlynské nivy 1, Bratislava, zastúpenej advokátskou kanceláriou ČERNEJOVÁ & HRBEK, s. r. o., Kýčerského 7, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Ján Šinkovic, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 19 Co 122/2016 z 10. novembra 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti Všeobecná úverová banka, a. s., o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. apríla 2017 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti Všeobecná úverová banka, a. s., Mlynské nivy 1, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného

práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 19 Co 122/2016 z 10. novembra 2016 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka je účastníkom konania (ako žalovaná, pozn.) o zdržanie sa výkonu záložného práva. Okresný súd Svidník (ďalej len „okresný súd“) v uvedenej veci svojim prvostupňovým rozsudkom vyhovel žalobe žalobcov. Proti prvostupňovému rozsudku okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom tak, že odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu vo veci samej potvrdil. Sťažovateľka nespokojná s napadnutým prvostupňovým rozsudkom a napadnutým rozsudkom krajského súdu vo veci samej sa obracia so sťažnosťou na ústavný súd.

3. Sťažovateľka v sťažnosti namieta, že napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj prvostupňový rozsudok je nezákonný, vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, nie je dostatočne odôvodnený, závery uvedené v ňom sú arbitrárne, pričom argumentuje tým, že konajúce súdy rozhodli nesprávne, keď vôbec nereflektovali na jej zásadné námietky a dôvody, ktoré mali zakladať vecnú nesprávnosť prvostupňového rozsudku. Z uvedených dôvodov považuje závery uvedené v rozhodnutiach konajúcich súdov za svojvoľné v rozpore so zákonom, porušujúce jej označené práva.

4. K otázke prípustnosti svojej sťažnosti sťažovateľka uviedla, že podala proti napadnutému rozsudku krajského súdu dovolanie, je však toho názoru, že ide o zdanlivú vzájomnú konkurenciu dovolania a ústavnej sťažnosti, *„a to napriek tomu, že podľa jej názoru je v tomto prípade daná prípustnosť dovolania i dôvody dovolania v zmysle § 419 a nasl. Civilného sporového poriadku“*. Vzhľadom na uvedené navrhuje, aby ústavný súd konanie o tejto sťažnosti *„prerušil až do právoplatného skončenia konania o dovolaní podanou sťažovateľkou proti napadnutému rozhodnutiu“*.

5. Na základe uvedenej argumentácie sťažovateľka tvrdí, že napadnutým rozsudkom krajského súdu došlo k porušeniu jej označených práv, a žiada, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol nálezom, ktorým vysloví porušenie jej označených práv napadnutým rozsudkom krajského súdu, napadnutý rozsudok v časti napadnutej touto sťažnosťou zruší, vec vráti krajskému súdu na ďalšie konanie a prizná jej náhradu trov konania.

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. Ústavný súd v súčinnosti s okresným súdom verifikoval a zistil, že sťažovateľka proti napadnutému rozsudku krajského súdu podala na krajský súd dovolanie, ktoré bolo

postúpené a doručené okresnému súdu 3. mája 2017. Ku dňu rozhodovania o sťažnosti o dovolaní nebolo rozhodnuté.

9. Súčasťou doterajšej judikatúry ústavného súdu je aj právny názor, podľa ktorého vyčerpanie všetkých opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na použitie ktorých je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných právnych predpisov, neznamená samotné podanie oprávnenou osobou, ale až rozhodnutie o ňom príslušným orgánom (IV. ÚS 177/05).

10. Zistená skutočnosť podania dovolania proti napadnutému rozsudku krajského súdu sťažovateľkou vzhľadom na princíp subsidiarity vyplývajúci z čl. 127 ods. 1 ústavy vylučuje právomoc ústavného súdu meritórne konať a rozhodovať o uplatnených námietkach porušenia označených práv, ak je zrejmé, že sťažovateľka podala dovolanie, pričom v čase rozhodovania ústavného súdu nie je dovolacie konanie skončené. Sťažnosť musela byť preto odmietnutá pre jej predčasnosť, pretože o ochrane označených práv, ktorých porušenie namieta, bude vo vzťahu ku krajskému súdu rozhodovať Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací.

11. Súbežné podanie dovolania a sťažnosti na ústavnom súde navodzuje situáciu, keď uvedený princíp subsidiarity síce vylučuje právomoc ústavného súdu, ale iba v čase do rozhodnutia najvyššieho súdu o dovolaní. Tejto situácii zodpovedá aplikácia § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého je sťažnosť neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje...

12. Ústavný súd preto zaujal názor (podobne napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 237/09, I. ÚS 358/09), že v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) a súbežne podanej sťažnosti na ústavnom súde je sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o dovolaní.

13. Ústavný súd sa však v daných okolnostiach musel zaoberať aj úvahou, aké dôsledky bude mať pre sťažovateľku prípadné posúdenie jej dovolania najvyšším súdom ako dovolania neprípustného. Pre tento prípad ústavný súd majúci na zreteli účel základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy konštatuje, že v prípade procesného rozhodnutia najvyššieho súdu o dovolaní bude lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu krajského súdu.

14. A contrario potom platí, že v prípade vecného posúdenia a rozhodnutia najvyšším súdom o dovolaní bude mať sťažovateľka k dispozícii už iba podanie sťažnosti ústavnému súdu týkajúcej sa tohto rozhodnutia za obvyklých podmienok.

15. Vzhľadom na tieto skutočnosti sa ústavný súd podanou sťažnosťou meritórne nezaoberal, ale podľa zásady ratio temporis ju odmietol ako neprípustnú pre predčasnosť podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde a nevyhovet návrhu sťažovateľky na prerušenie konania.

16. Keďže došlo k odmietnutiu sťažnosti, ústavný súd sa nezaoberal ďalšími návrhmi sťažovateľky (návrh na zrušenie rozsudku krajského súdu, vrátenie veci na ďalšie konanie a náhrada trov konania), pretože tieto sú viazané na to, že ústavný súd sťažnosti vyhovie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. júna 2017